

Η συνάντηση

Διάλεξα ένα μεταξωτό κόκκινο φουλάρι της μητέρας μου για να χρωματίσω το απλό λευκό φόρεμα που ψώνισα πέρυσι. Ήταν άλλωστε το μόνο φόρεμα που μου έμπαινε, αφού εδώ και μήνες η κοιλιά μου είχε φουσκώσει σαν μικρή μπάλα ποδοσφαίρου. Όσο κι αν ήθελα να τη βάλω σε τάξη, να τη φέρω στα σωστά της μέτρα, αυτό ήταν αδύνατο. Θαρρείς και το ψυγείο είχε γίνει το μαγαζάκι μου, εκείνο μέσα στο οποίο μπορούσα να βρω όλους τους θησαυρούς του κόσμου κι εκείνο που κατάφερνε να με παρηγορήσει ανά πάσα στιγμή.

Το ψυγείο μου. Ο σύμμαχός μου. Η παρηγοριά μου. Ακόμα και μετά τη μεγάλη μου αποτυχία στο διαγώνισμα της Φυσικής έτρεξα κατευθείαν πάνω του, καταβροχδίζοντας και την τελευταία υποψία

ζάχαρης. Η μεταμόρφωση του σώματός μου ήταν η απόδειξη όλων αυτών των λαίμαργων διαλειμμάτων.

Το κόκκινο φουλάρι το διάλεξα κρυφά. Η μαμά θυμώνει πάντα όταν παίρνω τα ρούχα της. Τον τελευταίο καιρό φωνάζει ότι της τα χαλάω, και η αλήθεια είναι πως, όσο και να έχει δίκιο, τα προτιμώ από τα απαίσια δικά μου. Εκείνη ντύνεται κομψά και μοντέρνα, και στ' αλήθεια είναι τόσο όμορφη, και ας έχει πατήσει τα σαράντα πέντε! Μακάρι να της έμοιαζα στην ομορφιά! Αυτή είναι η καλή της πλευρά, γιατί η άλλη, εκείνη που η τσιρίδα της ακούγεται μέχρι την απέναντι πολυκατοικία, δεν είναι καθόλου ευχάριστη. Δες και της πατάει κανείς το κουμπί της υστερίας κι όταν αρχίσει να με ψέλνει, δεν τη σταματάει τίποτα.

Πολλές φορές βουλώνω τα αυτιά μου για να μην την ακούω, αλλά κι αυτό δεν έχει επιτυχία. Με τη δεσποτική της φωνή παραπονιέται για το καθετί. «Πάλι έχεις ανοιχτό τον υπολογιστή;» Κι εγώ να τον έχω μόλις ανοίξει. «Αμάν πια μ' αυτό το κινητό! Σκουλαρίκι στο αυτί το έχεις κάνει». Κι εγώ να έχω μόλις καλέσει την κολλητή μου. Αλλά η

μαμά πάντα θα βρει κάτι να πει. Ή μάλλον θα βρει κάτι για «να μου την πει»! Για τις χαζομάρες που βλέπω στην τηλεόραση, για το δωμάτιό μου που είναι μονίμως ακατάστατο, για τα ενδιαφέροντά μου, που περιορίζονται σε περιοδικά μόδας και σε διαδικτυακές φιλίες, για τις επιδόσεις μου στα μαθήματα, που δεν είναι πάντα οι καλύτερες, για το δίπλωμα των αγγλικών που αλίμονό μου αν δεν το πάρω φέτος, για τη φίλη μου τη Μαίρη που δεν είναι καλή επιρροή... για... για... για... Αυτά τα πολλά «για» άλλες φορές με κάνουν να πετάγομαι σαν ελατήριο από τα νεύρα μου, έτοιμη να αμυνθώ, και άλλες φορές πάλι με οδηγούν με όρεξη και όχι με πείνα στο αγαπημένο μου μαγαζάκι... Το ψυγείο μου!

Ήταν μια πολύ όμορφη στιγμή η χτεσινή, όταν μου ζήτησε να βγούμε. Καθόμουν και τον έβλεπα στο προαύλιο του σχολείου με το σφριγηλό του σώμα να παίζει μπάσκετ και παρακαλούσα από μέσα μου για τούτη τη συνάντηση. Νόμιζα πως δεν είχα ελπίδες, ειδικά τώρα που έχω γίνει σαν γιουβαρλάκι, αλλά φαίνεται πως εκείνος είχε άλλα σχέδια. Όταν με πλησίασε, η καρδιά μου

χτυπούσε τόσο έντονα, που φοβήθηκα μήπως γίνω ρεζίλι και ο χτύπος της φτάσει μέχρι τα αυτιά του. Ευτυχώς μάλλον με λυπήθηκε ο Θεός και κατάφερα να ανταποκριθώ με ένα βλέμμα γεμάτο χαμόγελο στην πρόσκλησή του. Δεν ξέρω αν αντέδρασα σωστά, αλλά ας μην ξεχνάμε ότι μου ζητούσε να βγούμε ο γόης του διπλανού τμήματος. Κι αυτό μου αρκούσε.

Έτσι, μία ολόκληρη μέρα βασανίζονται για το τι θα φορέσω στην πρώτη μας συνάντηση. Και μόνο ότι θα έβγαινα με ένα αγόρι κατά έναν χρόνο μεγαλύτερό μου μου δημιουργούσε μεγαλύτερο άγχος. Ήταν και η πρώτη φορά. Η πρώτη φορά που θα κυκλοφορούσα εκτός γειτονιάς με ένα αγόρι. Με λίγα λόγια, δεν ήξερα πού πάνε τα τέσσερα.

Οι φίλες μου μου πρότειναν να φορέσω τζιν, αλλά εγώ δεν ήθελα να με δει για μία ακόμα φορά έτσι. «Κάθε μέρα παντελόνια, φόρμες και αθλητικά φοράω στο σχολείο» τους έλεγα. «Ναι, αλλά το τζιν είναι το πιο σίγουρο» επέμεναν, λες και το έκαναν επίτηδες για να τονίσουν τα κιλά μου. «Δε θα ήταν ωραίο να κάνω έστω για μία μέρα τη διαφορά; Να με δει με κάτι αλλιώς;» απάντη-

σα, έχοντας στον νου μου πάντα το λευκό φόρεμα. Αυτές όμως εκεί, κολλημένες με το τζιν.

Τις παράτησα, για να μην τσακωθώ μαζί τους. Μου την έδινε που συμφωνούσαν και οι τρεις τους. Άλλωστε, τα δύο τζιν μου έκλειναν με δυσκολία πια και δε με κολάκευαν καθόλου. Ούτε να αναπνεύσω δεν μπορούσα. Ούτε τα ψωμάκια μου δε θα μπορούσα να βολέψω μέσα εκεί. Και όμως, όλο ανέβαλλα τη βόλτα στα μαγαζιά. Έλεγα «πού θα πάει, θα αδυνατίσω, θα γίνω όπως πριν». Μάταια. Η ζυγαριά είχε αναστενάξει. Τόσο που αποφάσισα να την κρύψω κάτω από το κρεβάτι. Α! Δε θα μου έκανε αυτή κουμάντο!

Το λευκό φόρεμα ήταν άνετο, χυτό και αέρινο. Ήταν ακόμη Οκτώβρης και ήταν ιδανικό για την εποχή. Τουλάχιστον θα μπορούσα να αναπνεύσω δίχως να εξογκώνεται η κοιλιά μου. Κάλεσα τη Μαίρη να με βάψει. Σε τέτοιο ραντεβού δε θα πήγαινα με τη χλωμάδα μου παρέα. Αυτή η κιτρινίλα μου έδινε στα νεύρα. Την παρακάλεσα να μη με κάνει σαν αρλεκίνο, γιατί εκείνη, πάντα υπερβολική, έβαζε του κόσμου τη σκιά, το κραγιόν και την πούδρα.

«Αφησέ με να σου βάλω λίγη μπλε σκιά» είπε η Μαίρη με άκρως επαγγελματικό ύφος.

«Άσε τη σκιά. Δε μου πάει καθόλου».

«Σε όλες τις γυναίκες πάει. Δεν μπορώ να ακούω αηδίες».

«Δε μου αρέσει να βάζω σκιά! Μη με πρήξεις!» φώναξα και τραβήχτηκα απότομα πίσω.

«Είσαι πολύ παράξενη τελικά. Εγώ φταίω που ήρδα να σε βάψω» μουρμούρισε.

Δεν ήθελα πολλά. Λίγο πιο ροδοκόκκινη ήθελα να γίνω... Λίγο ρουζ, λίγο κραγιόν, λίγη μάσκαρα, και εντάξει. Ας ελπίσουμε ότι θα του άρεσα...

Μου έκανε αναπάντητη, όπως είχαμε συμφωνήσει. Θα με περίμενε στο επόμενο τετράγωνο από το σπίτι μου, για να πάρουμε το μετρό και να πάμε στο κέντρο. Έδεσα το φουλάρι στον λαιμό κι έτρεξα στα σκαλιά λες και θα έχανα το τρένο, λες και δε θα τον προλάβαινα. Η καρδιά μου, από την άλλη, χτυπούσε τόσο δυνατά, που κόντευε να μου σπάσει τα νεύρα. Εκείνος είχε κυριολεκτικά κάνει μπάνιο μέσα στην κολόνια, η οποία μου είχε σπάσει τη μύτη. Βάλθηκα να τον θαυμάζω, μιας και ήταν πιο ωραίος από ποτέ. «Σαν σταρ του σινεμά»

θα έλεγε η γιαγιά μου αν τον έβλεπε. Μασουλούσε ρυθμικά μια τοίχλα κι ενώ έκανε αδέξιες τοιχλόφουσκες ήταν το ίδιο ωραίος.

«Άργησα;» ρώτησε.

«Όχι, καθόλου» απάντησα, αν και με είχε στήσει σχεδόν δέκα λεπτά.

«Είχα ξεχαστεί στον υπολογιστή» συνέχισε με απολογητικό ύφος.

Μέσα στο μετρό ένιωσα να με κοιτάζει εξονυχιστικά από την κορυφή ως τα νύχια. Μου την έσπασε λίγο αυτό. Ήταν άβολο. Αλλά, όπως και να 'χε, τέτοιο ραντεβού δεν είχα φανταστεί ούτε στα πιο τρελά μου όνειρα!

Το μπαράκι που διαλέξαμε ήταν γνωστό. Όλο το σχολείο πήγαινε εκεί. Η αλήθεια είναι πως δεν το προτιμούσα, γιατί τα κουτσομπολιά θα έδιναν και θα έπαιρναν τη Δευτέρα. Είπα όμως να το ρισκάρω, για να μην τον δυσαρεστήσω.

Με το που μπήκαμε μέσα, όλα τα βλέμματα έπεσαν πάνω μας. Άλλωστε, η δημοτικότητα του Αλέξανδρου ήταν πολύ ανεβασμένη φέτος. Ο ίδιος έμοιαζε για όλες μας σαν άπαστο όνειρο, που όσο κι αν προσπαδείς δεν πρόκειται να το πιάσεις ποτέ.

Πολλές από τις συμμαθήτριάς μου είμαι σίγουρη ότι θα ζήλευαν. Τις έβλεπα να χαζογελούν, κι αυτό με εκνεύριζε. Αν ήταν τουλάχιστον η Μαίρη κάπου εκεί γύρω, θα ένιωθα καλύτερα. Όταν επιτέλους καθίσαμε μόνοι μας, ανακουφίστηκα, σαν να ήθελα να κρύψω προσεκτικά το λάφυρο που είχα κερδίσει.

«Ντύθηκες πολύ καλά» μου είπε κοιτάζοντάς με πάλι έντονα.

Οκ..., είπα από μέσα μου. Δεν του αρέσω, δεν αρχίσαμε καλά...

Και με κομπιασμένη φωνή απάντησα: «Μπα, ένα παλιό καθημερινό φόρεμα είναι».

Μικρό γέμα, σκέφτηκα.

Χαμογέλασε συγκαταβατικά και παρήγγειλε τα ποτά μας, ενώ εγώ έβγαλα έναν μικρό αναστεναγμό, που έκρυβε το μικρό μου ψέμα. Κρυμμένοι στην ωραία γωνίτσα που είχαμε διαλέξει, ένιωθα ασφαλής, μέχρι που μου ζήτησε να χορέψουμε. Δεν υπήρχε καμία περίπτωση να χορέψω. Δεν ήμουν προετοιμασμένη για κάτι τέτοιο.

«Με τίποτα!» του είπα και το ξέκοψα με τη μία.

«Καλά... Πλάκα μου κάνεις; Αυτό είναι τέλειο κομμάτι! Έλα να χορέψουμε!»

«Δε μου αρέσει... και πολύ... αυτό το τραγούδι» είπα μασώντας τα λόγια μου.

Δεύτερο μικρό γέμα, σκέφτηκα.

Το κομμάτι μου άρεσε πολύ, αλλά ντρεπόμουν να σηκωθώ. Σιγά μη σηκωνόμουν να χορέψω με το φόρεμα και να γίνω δημόσιο θέαμα σε όλους και κυρίως σε... όλες! Εκείνος επέμεινε έντονα και άρχισε να με τραβάει, μα εγώ είχα κολλήσει στο πάτωμα σαν να με είχε ρουφήξει μαγνήτης. Κι όταν πια κατάλαβε ότι το πείσμα μου ήταν δυνατότερο από το μπράτσο του, αποφάσισε να χορέψει μόνος του. Απέμεινα να τον χαζεύω για πολλή ώρα. Απέμεινα μόνη να χαζεύω και τους υπόλοιπους. Μέσα σε μία ώρα όλοι έγιναν μια παρέα, χορεύοντας σε ξέφρενους ρυθμούς, κι εγώ γεμάτη ανασφάλεια, εκεί, κολλημένη στο πάτωμα. Όλοι περνούσαν καλά κι εγώ καθόμουν σαν τη γεροντοκόρη που πρώτη φορά έβγαινε από το σπίτι της.

Ο Αλέξανδρος χόρευε τέλεια και είχε γίνει για μία ακόμα φορά το κέντρο του κόσμου. Στο μεταξύ, όσο έβλεπα τις κουτσομπόλες να με κοιτούν παράξενα, τόσο κολλούσα πεισματικά τα πόδια μου. Είχαν τον κοριτσιότικο τύπο που σιχαινόμουν.

Έτρωγαν με τα μάτια τους τον γόη μου, φορώντας μικροσκοπικές φούστες και στενά παντελόνια σκέτη πρόκληση. Ο ενθουσιασμός μου είχε μετατραπεί σε αγωνία. Δεν αναγνώριζα τον εαυτό μου.

Το βράδυ ατελείωτο, δεν είχε και πολλές εκπλήξεις. Η συναρπαστική πρώτη μας συνάντηση άγευστη. Ο γυρισμός σιωπηλός. Χρωματίστηκε μόνο έντονα στο τέλος με ένα δυνατό φιλί, που ομολογουμένως με έστειλε στα ουράνια. Τα μάτια του γυάλιζαν μέσα στη νύχτα, σαν να τα έκαιγε μια δυνατή φωτιά. Έλιωσα κυριολεκτικά, σε σημείο που έτρεμα ολόκληρη. Δεν κατάλαβα αν τα φτιάξαμε. Το μόνο που κατάλαβα ήταν εκείνο το φιλί. Τόσο δυνατό, τόσο ξεχωριστό, τόσο καλό για να είναι αληθινό.

«Καληνύχτα... Τα λέμε» μου είπε.

«Καληνύχτα, Αλέξανδρε...» είπα και έμεινα να τον γλυκοκοιτάζω καθώς ξεμάκραινε.

Και όμως, ήθελα τόσα να του πω... Να του πω όσα σκεφτόμουν. Να του πω ότι στην πραγματικότητα ήθελα πάρα πολύ να χορέψω μαζί του. Να κολλήσω πάνω του. Στην αγκαλιά του. Να του πω ότι κατά βάθος είμαι θαρραλέα και ότι δε συνηδί-

ζω να κρύβομαι στην άκρη του καναπέ. Και πολλά ακόμα... Κουκουλώδηκα κάτω από το πάπλωμα, παρακαλώντας να δω στον ύπνο μου την επόμενη μας συνάντηση. Ήμουν χαρούμενη.